

Arrest

nr. 100 586 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. YARAMIS loco advocaat G. KLAPWIJK en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C.(...)Z.(...), verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en u werd op 11/01/1975 te Tbilisi geboren. Sedert 2000 was u werkzaam voor een bewakingsafdeling onder de Georgische Staatsveiligheidsdienst. Sedert 2002 kreeg u problemen met mensen van de Staatsveiligheid omdat ze u ervan verdachten contacten te hebben met Georgische partizanen van de groeperingen Het Witte Legioen en de Broeders van het Woud die in het grensgebied tussen Abchazië en Georgië actief waren. Zo werd u onder meer geslagen en bedreigd om informatie over die bewegingen in te winnen. U werd ervan beschuldigd onwettelijke contacten met deze groeperingen te hebben. U vluchtte in 2004 naar België waar u op 29/01/2004 een asielaanvraag indiende. Op

11/08/2004 werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf voor u genomen omdat het Commissariaat-generaal geen geloof hechtte aan uw relaas daar het over informatie beschikte waaruit bleek dat dergelijke partizanenbewegingen niet worden vervolgd in Georgië. Het beroep dat u tegen die beslissing bij de Raad van State instelde werd op 25/03/2008 verworpen. Nog voor het arrest van de Raad diende u op 19/07/2007 een tweede asielaanvraag in. U wees er toen op dat u intussen een brief van een vriend had ontvangen waarin deze er melding van maakt dat er op het lokale politiebureau een opsporingsbericht voor u was geafficheerd. Een faxkopie van dat opsporingsbericht voegde u bij deze asielaanvraag. Op 27/07/2007 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot in overwegingname van uw asielaanvraag. Op 19/09/2007 werd u naar Georgië gerepatrieerd.

In het kader van uw huidige, derde asielaanvraag, die u op 09/01/2013 bij de Belgische autoriteiten indiende, haalt u volgende nieuwe elementen aan. U gaf allereerst aan dat u in uw voorgaande twee asielaanvragen had verzwegen dat u – behalve de problemen met de Staatsveiligheid omdat u weigerde informant te zijn via uw contacten bij Georgische partizanen – ook werd gevisieerd door de Staatsveiligheid omdat u vanaf 2003 informatie over illegale praktijken binnen de Staatsveiligheid had doorgegeven aan de politieke oppositie in Georgië.

Voorts verklaarde u dat, toen u op 19/09/2007 vanuit België naar Georgië werd gerepatrieerd, enkele mensen van de oppositie u bij aankomst stonden op te wachten. Uw vriend B.(...)T.(...), die bij de veiligheidsdienst van de luchthaven van Tbilisi werkte, zorgde ervoor dat u diezelfde dag probleemloos per boot naar Turkije kon reizen. Na 2.5 maanden keerde u terug naar Georgië. Mensen van de oppositie regelden een vals paspoort met Israëliisch visum voor u waardoor u probleemloos naar Israël kon vliegen. Daar ontmoette u de broer van de vermoorde voormalige eerste minister Zurab Zhvania, verder Gogi Haindrava en Igor Berezovski die allen door de Staatsveiligheid van Georgië werden gevolgd. Van daaruit reisde u naar Oostenrijk met de bedoeling om door te reizen naar Minsk. Op de luchthaven in Oostenrijk zag u evenwel mensen van de Georgische Staatsveiligheid (die u vanuit Israël waren gevolgd), waardoor u zich tot de Oostenrijkse politie wendde. De enige mogelijkheid die u toen had was er een asielaanvraag in te dienen. Deze asielaanvraag werd evenwel door de Oostenrijkse autoriteiten geweigerd. Op 8/05/2012 keerde u onder een valse naam vanuit Oostenrijk terug naar Georgië om na te gaan of u nog steeds door de Staatsveiligheid werd gevisieerd. Via de oppositieleden Levan Gachechiladze, Gogi Haindrava en uw vriend bij de luchthavenveiligheidsdienst B.(...) T.(...) kwam u te weten dat de Staatsveiligheidsdienst u nog steeds viseert, in de eerste plaats omdat u de misbruiken waarvan u getuige was tijdens uw werk bij de bewakingsdienst van de Staatsveiligheid aan de oppositie zou hebben doorgegeven en voorts omdat u contacten zou hebben gehad met de partizanenbeweging in het grensgebied tussen Abchazië en Georgië. Ze stelden dat u beter zou vluchten omdat u anders door de Staatsveiligheidsdienst zou worden opgesloten. Op 22/10/2012 ontvluchtte u Georgië en reisde naar Frankrijk waar u bij een vriend verbleef. Toen deze naar het Franse vreemdelingenlegioen trok kwam u naar België waar u op 09/01/2013 uw derde asielaanvraag indiende. Om uw huidige asielaanvraag te ondersteunen legde u een medisch attest neer.

B. Motivering

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat het Commissariaat-generaal geen geloof aan uw relaas hechtte omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Het beroep dat u tegen deze beslissing bij de Raad van State indiende werd verworpen. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de nieuwe feiten en elementen te beoordelen. Hoewel u in het kader van uw huidige asielaanvraag toegeeft een en ander bewust te hebben verzwegen (anders te hebben voorgesteld) ten tijde van uw eerste asielaanvraag en deze lacunes nu wenst op te vullen aan de hand van een aantal nieuwe gegevens, vormt het duidelijk misleidende karakter van uw eerste aanvraag een wezenlijk gegeven bij de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanvoert en de redenen die u opgeeft ter verantwoording van de vastgestelde misleiding. In casu stel ik vast dat u géénszins weet te overtuigen.

Ten eerste is het niet aannemelijk dat u de hoofdreden waarom u in uw land van herkomst gevaar loopt niet zou vermelden bij uw eerdere asielaanvragen in België. U gaf aan dat u angst had dergelijke zaken te vertellen tijdens uw eerste asielaanvraag omdat u vreesde voor uw familie, die toen nog in Georgië verbleef, en omdat oppositieleden hadden gevraagd hierover te zwijgen (CGVS p.14). Echter werd u duidelijk gemaakt dat de asielprocedure een vertrouwelijke procedure is waardoor dergelijke redenen niet kunnen worden aanvaard. Bovendien blijkt uit uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u toen geen probleem had om te verklaren dat leidende figuren binnen

de staatsveiligheid (die u toen bij naam noemde) zich schuldig hadden gemaakt aan illegale praktijken zoals bedreigingen en slagen tegen u en uw directe overste bij de bewakingsdienst. Dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag dergelijke informatie zou delen met het CGVS, maar niet dat u ook informatie over wanpraktijken binnen de Staatsveiligheid zou hebben doorgegeven aan de oppositie in Georgië kan niet op geloofwaardige wijze worden verklaard vanuit uw bewering dat u vreesde voor de veiligheid van uw familie, of een speciaal verzoek tot geheimhouding van de oppositie.

Daarenboven werden evengoed blijken van ongeloofwaardigheid vastgesteld aangaande deze informatieoverdracht aan de politieke oppositie. Immers dient te worden vastgesteld dat u zowel naar de aard van informatie die u aan de oppositie zou hebben doorgegeven als naar de personen aan wie u de informatie zou hebben doorgegeven onaanneemelijk vage verklaringen aflegt. Zo stelde u dat u informatie aan 2 personen binnen de oppositie in Georgië doorgaf: Levan Gachechiladze en Gogi Haindrava (CGVS p.9). Toen u gevraagd werd welke functie zij binnen de oppositie bekleedden stelde u enkel dat het leiders betroffen en dat ze in het parlement zetelden (CGVS p.9). Toen u echter gevraagd werd tot welke politieke partij zij behoorden kon u dit niet zeggen. U kon zelfs niet zeggen of beide personen tot dezelfde politieke partij behoren (CGVS p.9,12-13). Betreffende Levan Gachechiladze dient te worden vermeld dat hij 1 van de leidende figuren binnen de New Rights Party was en tijdens de parlementsverkiezingen in 2003 voor deze partij werd verkozen in het parlement. Omdat deze partij de rozenrevolutie naar aanleiding van de verkiezingen in 2003 onder leiding van onder meer Saakashvili niet steunde stapte hij uit de partij en zetelde hij als onafhankelijke in het parlement (landeninformatie 3, 4). Dat, zoals uit uw verklaringen blijkt, u niet op de hoogte bent van dergelijke zaken is weinig aannemelijk gezien deze feiten zich afspeelden in dezelfde periode dat u informatie aan Levan Gachechiladze zou hebben doorgegeven. Over hun huidige politieke activiteiten legde u eveneens vage verklaringen af. Zo dacht u dat beide personen nog altijd in het parlement zetelen. Toen u gevraagd werd of zij momenteel tot de regering behoorden antwoordde u bevestigend terwijl u eveneens verklaarde dat beiden tot de oppositie behoorden (CGVS p.9-10). Toen u gevraagd werd deze schijnbare ongerijmdheid te verduidelijken stelde u enkel dat u het verschil niet kende tussen een regering en een parlement omdat u ver van de politiek staat (CGVS p.10). Dit is op zijn minst een zeer merkwaardige uitleg van iemand die beweert gedurende meerdere jaren geheime informatie van de Staatsveiligheidsdienst naar leidende figuren binnen de oppositie te hebben gelekt en die bovendien de bescherming van deze personen zou genieten. Zij (Levan Gachechiladze en Gogi Haindrava) stonden u immers op te wachten toen u in 2007 naar Georgië werd gerepatriëerd en de oppositie regelde nadien valse identiteitspapieren en vluchtroutes voor u (CGVS p.2-4, 14). Ook in 2012 had u meerdere ontmoetingen met Levan Gachechiladze en Gogi Haindrava die toen hun connecties aanspraken om meer informatie over uw vervolgingsproblemen te verkrijgen (CGVS p.11). Toen u gevraagd werd of zij tot dezelfde partij van de huidige eerste minister Ivanishvili behoorden kon u dit niet zeggen; u was zelfs niet in staat te zeggen of zij tegenstanders van Ivanishvili waren noch tot welke partij Ivanishvili behoort (CGVS p.10, 13). Gezien het feit dat de parlementsverkiezingen van 01/10/2012 door het oppositieblok onder leiding van Ivanishvili werden gewonnen en dat dit het politieke en gerechtelijke landschap in Georgië ernstig heeft gewijzigd (zie landeninformatie 2) is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van dergelijke zaken. Een dergelijke vaagheid over het politieke profiel van mensen die u jarenlang van geheime informatie voorzag en die u meerdere keren hebben geholpen is niet aannemelijk. Naast uw vaagheid betreffende het politieke profiel van Levan Gachechiladze blijkt uit uw verklaringen dat u evenmin veel kennis over zijn persoon heeft. Zo kon u niet zeggen of hij kinderen had. U verklaarde dit door te stellen dat jullie niet over privé zaken zouden hebben gesproken (CGVS p.13). Niettemin kan gezien jullie langdurige en vertrouwelijke band worden aangenomen dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Betreffende zijn economische activiteiten kon u evenmin veel informatie geven. U stelde enkel dat hij ooit een winkel in kledij had gehad (CGVS p.13). Niettemin blijkt uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat hij als voorzitter van een bedrijf dat in drank handelde zeer succesvol was en hiervoor in 1999 als zakenman van het jaar werd verkozen (landeninformatie 3). Naast het feit dat u vage verklaringen aflegt aangaande de personen aan wie u over de misbruiken informeerde bleef u ook zeer vaag over de informatie die u aan deze personen doorgaf. U stelde dat u enerzijds doorgaf dat u tijdens de verkiezingen van 2003 onder dwang naar 2 stembureaus diende te gaan om op Saakashvili te stemmen en dat u anderzijds misbruiken door de Staatsveiligheidsdienst van gevangenen in detentie aan de oppositie doorgaf (CGVS p.8-9). Aangaande het verplicht stemmen voor Saakashvili dient te worden vastgesteld dat Saakashvili in 2003 als oppositiekandidaat opkwam en in datzelfde jaar op de voorgrond trad om de fraude door de toenmalige autoriteiten tijdens de parlementsverkiezingen van 2003 aan te klagen. Een protest dat overigens ook door Levan Gachechiladze werd gesteund daar hij hierdoor de New Rights Party verliet (landeninformatie 5, 3). Bijgevolg is het vrij opmerkelijk dat u toen onder dwang van de Staatsveiligheidsdienst voor de oppositiekandidaat diende te stemmen en is het weinig aannemelijk

noch logisch dat u dergelijk fraude ten voordele van de oppositie aan de oppositie zou melden. Betreffende de misbruiken van gedetineerden dient te worden vastgesteld dat u nooit op de hoogte bent geweest van de identiteit van mensen die door de Staatsveiligheidsdienst werden geslagen waardoor u bijgevolg slechts weinig concrete informatie hieromtrent aan de oppositie kon geven. Uit uw verklaringen blijkt dat de oppositie nooit gebruik heeft gemaakt van uw informatie waardoor het weinig aannemelijk is dat u gedurende een decennium wordt gevisieerd en opgespoord omwille van de klaarblijkelijk weinig bruikbare informatie die u aan de oppositie doorgaf (CGVS p.8-9, 13).

U stelde voorts dat u volgens de Staatsveiligheidsdienst contact zou hebben gehad met Zurab Samushia (een leider van de partizanenbeweging Het Witte Legioen; zie landeninformatie 1), David Shengelia en Odhuzoria die vanuit Abchazië in de illegaliteit zouden opereren, maar dat dit niet de hoofdreken van uw vervolging betrof (CGVS p.6-7, 1-2). U kon echter niet zeggen of deze personen officieel van iets werden beschuldigd in Georgië noch of zij daar op officieel worden gezocht. U kon zelfs niet zeggen of 1 van hen ooit werd veroordeeld of in de gevangenis zit (CGVS p.15-16). Gezien u al (ruim) 10 jaar wordt vervolgd omwille van deze contacten is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van dergelijke informatie, dit te meer gezien uw meerdere contacten met voornoemde Badri Tavadze, die majoor is van de luchthavenveiligheidsdienst, dewelke ook resorteert onder de Staatsveiligheid, en die u al verscheidene malen had geholpen (CGVS p.14-15). Bovendien moet in herinnering worden gebracht dat reeds in de bevestigende beslissing van weigering van verblijf in het kader van uw eerste asielaanvraag werd aangegeven dat uw verklaring als zouden mensen uit de partizanenbeweging zouden worden vervolgd door de Georgische autoriteiten weerlegd werd door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikte.

Betreffende de strafzaak die door de Staatsveiligheidsdienst tegen u zou zijn gevoerd, legde u eveneens vage verklaringen af wat weinig aannemelijk is gezien het feit dat u in 2012 naar Georgië terugkeerde om u beter over uw zaak te informeren. U stelde dat uw vrienden bij de oppositie zich bij hun connecties over uw situatie hadden geïnformeerd. U kon echter niet zeggen welke connecties zij hiertoe hadden aangesproken. Ze kwamen niet meer te weten dan dat de zaak die door de Staatsveiligheidsdienst tegen u werd opgestart nog altijd lopende was en dat u zou worden opgepakt indien u in Georgië zou blijven (CGVS p.11). Verder toonde u zich verregaand onwetend over welke instanties betrokken zouden zijn bij uw strafdossier. Zo stelde u in eerste instantie dat er geen andere overheidsdiensten bij de zaak werden betrokken noch dat uw zaak naar het parket zou zijn doorgestuurd (CGVS p.7). Toen u werd geconfronteerd met de brief die u tijdens uw tweede asielaanvraag had neergelegd waarin uw vriend schreef dat hij op een lokaal politiekantoor een opsporingsbericht met uw foto had gezien, waarin vermeld stond dat u van sabotage werd beschuldigd, bleek u niet te weten of uw zaak naar het parket werd doorgestuurd (CGVS p.13, 15). Bijgevolg kwam u gedurende uw verblijf van 2012 in Georgië enkel te weten dat uw zaak nog steeds lopende is. Gezien u reeds voor uw vertrek naar Georgië in 2012 weet had van de zaak die tegen u werd opgestart en uw vriend reeds in 2007 een opsporingsbericht van u in het politiekantoor had gezien is het niet aannemelijk dat u zich gedurende uw verblijf in 2012 niet concreter informeerde over de stand van uw zaak.

Al deze onwetendheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uit uw medisch attest dd. 10/01/2012 blijkt dat u in Oostenrijk drie jaar psychotherapie heeft gevolgd en dat de therapeut in kwestie een repatriëring afraadt om redenen van te verwachten ernstige schade aan uw geestelijke gezondheid. Allereerst zij erop gewezen dat deze laatste inschatting door uw psychotherapeut wordt achterhaald door uw verklaring dat u in mei 2012 vrijwillig naar Georgië bent teruggekeerd. Verder wordt nergens in het attest enige referentie gemaakt naar de oorzaak van uw psychische problemen waardoor deze niet aan uw vervolgingsproblemen kunnen worden gelinkt. Evenmin wordt in dit attest enige informatie gegeven aangaande een eventuele invloed van de vastgestelde aandoening op uw vermogen tot waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen.

Tijdens uw tweede asielaanvraag legde u een brief van een vriend neer waarin hij stelde dat hij een opsporingsbericht van u had gezien op het politiekantoor. Eveneens legde u een faxkopie neer van het desbetreffende opsporingsbericht waarin werd aangegeven dat u werd opgespoord omwille van sabotage. De brief zelf heeft als handgeschreven document van een privépersoon niet de

minste bewijskracht. Aangaande het opsporingsbericht moet worden opgemerkt dat dergelijk pamflet makkelijk zelf na te maken is. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat deze documenten van aard zijn dat ze kunnen opwegen tegen in het kader van deze en voorgaande asielaanvragen vastgestelde blijken van ongeloofwaardigheid.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat uw ouders, C.(...) A.(...) en R.(...) S.(...) (O.V. 6.120993), op 20/07/2007 asiel hebben gevraagd in België. Inzake deze aanvragen nam het Commissariaat-generaal op 21/09/2010 beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hun beroep tegen deze beslissingen werd op 22/02/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Alvast blijkt nergens uit uw asielverklaringen dat u enig verband ziet tussen uw asielmotieven en de door uw ouders aangehaalde asielproblemen. Evenmin blijkt uit de beslissingen in hoofdte van uw ouders, waarvan een kopie bij uw administratief dossier werd gevoegd, enig verband tussen de door hen aangehaalde asielmotieven en de door u verklaarde asielproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen “48 §§ 2 en 3” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Volgens verzoeker stelt de verwerende partij ten onrechte dat het duidelijk misleidende karakter van zijn eerste aanvraag een wezenlijk gegeven moet zijn bij de beoordeling van zijn algemene geloofwaardigheid met betrekking tot nieuwe elementen die hij aanvoert en de redenen die hij opgeeft ter verantwoording van de vastgestelde misleiding, terwijl dat verzoeker zijn eerste relaas in 2004 “op andere wijze heeft voorgesteld” wat niet hetzelfde hoeft te zijn als het bewust verzwijgen van bepaalde elementen zoals de verwerende partij lijkt te willen voorhouden. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn eerdere asielaanvragen meende bepaalde feiten te kunnen aangeven die volgens hem zouden moeten volstaan om zijn asielaanvraag op afdoende wijze te gronden. De verklaringen die hij thans aflegt, namelijk dat hij informatie over de wanpraktijken binnen de Staatsveiligheid zou hebben doorgegeven aan de oppositie in Georgië, liggen in het verlengde van wat hij bij zijn eerdere asielaanvraag had kunnen melden, doch verzoeker verkoos dit niet te doen. Hij wijst erop dat van een asielzoeker niet kan of mag worden verwacht dat deze er blindelings op vertrouwt dat hij zomaar al zijn informatie blootlegt aan de voor hem vreemde instantie, zelfs als die instantie hem op papier een totale garantie op confidentialiteit garandeert. Verzoeker stelt voorts dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op uitdrukkelijke wijze de garantie van vertrouwelijkheid werd uiteengezet.

Verzoeker meent dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij ongeloofwaardig is met betrekking tot zijn verklaringen aangaande de informatieoverdracht aan de oppositie en dat hij zowel naar de aard van de informatie als naar de persoon onaannemelijke en vage verklaringen aflegt, terwijl verzoeker wel informatie verstrekke over de leden van de oppositie. Het feit dat hij niet kan melden sinds wanneer deze personen in het parlement zitten en of dat vandaag nog het geval is, kan niet tegen hem worden gebruikt. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verwerende partij niet lijkt aan te dringen bij verzoeker opdat deze meer gedetailleerde informatie zou geven op de gestelde vragen omtrent de politieke activiteiten van de genoemde oppositieleiden. Ook het feit dat hij niet veel kon zeggen over het politieke profiel van de genoemde oppositieleiden of over hun privéleven hoeven zijn verklaringen omtrent zijn asielmotieven niet ongeloofwaardig te maken. Het kan hem moeilijk worden verweten dat hij niet wist dat één van de opposanten een succesvol zakenman was die in 1999 uitgeroepen werd tot zakenman. Verzoeker ziet de relevantie van deze kennis in relatie tot zijn asielmotieven niet in, noch komt deze als relevant voor voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Volgens verzoeker is het niet verwonderlijk dat hij niet goed weet hoe het thans met de strafprocedure in Georgië is gesteld nu hij dit niet op de voet heeft kunnen volgen. Hij verbleef in 2012 slechts een korte periode in Georgië.

2.2. De Raad merkt op verzoekers eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat het Commissariaat-generaal geen geloof aan verzoekers relaas hechte omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing bij de Raad van State indiende werd verworpen. In het kader van verzoekers derde

asielaanvraag stelt verzoeker dat hij in zijn voorgaande twee asielaanvragen had verzwegen dat hij – behalve de problemen met de Staatsveiligheid omdat hij weigerde informant te zijn via zijn contacten bij Georgische partizanen – ook werd geveiseerd door de Staatsveiligheid omdat hij vanaf 2003 informatie over illegale praktijken binnen de Staatsveiligheid had doorgegeven aan de politieke oppositie in Georgië.

Terecht concludeerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de hoofdrede waarom hij zijn land van herkomst zou verlaten hebben niet zou vermelden bij zijn eerdere asielaanvragen in België. Van een kandidaat vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker draagt echter zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Het feit dat verzoeker bij zijn eerdere asielaanvragen niets gezegd heeft over “het sleutelprobleem” zoals hij het zelf benoemt (stuk 4, gehoorverslag, p. 2), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaf dat hij angst had dergelijke zaken te vertellen tijdens zijn eerste asielaanvraag omdat hij vreesde voor zijn familie, die toen nog in Georgië verbleef, en omdat oppositieleden hadden gevraagd hierover te zwijgen (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Uit verzoekers verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag blijkt echter dat hij toen geen probleem had om te verklaren dat leidende figuren binnen de staatsveiligheid (die hij toen bij naam noemde) zich schuldig hadden gemaakt aan illegale praktijken zoals bedreigingen en slagen tegen hem en zijn directe overste bij de bewakingsdienst (stuk 12, administratief dossier, eerste asielaanvraag). Dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag dergelijke informatie zou delen met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar niet dat hij ook informatie over wanpraktijken binnen de Staatsveiligheid zou hebben doorgegeven aan de oppositie in Georgië kan niet op geloofwaardige wijze worden verklaard vanuit verzoekers bewering dat hij vreesde voor de veiligheid van zijn familie, of een speciaal verzoek tot geheimhouding van de oppositie.

Verzoekers stelling dat van een asielzoeker niet kan of mag worden verwacht dat deze er blindelings op vertrouwt dat hij zomaar al zijn informatie blootlegt aan de voor hem vreemde instantie, zelfs als die instantie hem op papier een totale garantie op confidentialiteit garandeert en nergens uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op uitdrukkelijke wijze de garantie van vertrouwelijkheid werd uiteengezet, doet geen enkele afbreuk aan het bovenstaande.

Onverminderd het voorgaande kon het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tevens terecht vaststellen dat verzoekers verklaringen omtrent de informatieoverdracht aan de politieke oppositie ongeloofwaardig zijn. Er kon immers worden vastgesteld dat verzoeker zowel naar de aard van informatie die hij aan de oppositie zou hebben doorgegeven als naar de personen aan wie hij de informatie zou hebben doorgespeeld onaannemelijk vage verklaringen aflegt. Zo stelde verzoeker dat hij informatie aan 2 personen binnen de oppositie in Georgië doorgaf: Levan Gachechiladze en Gogi Haindrava (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Wanneer hem gevraagd werd welke functie zij binnen de oppositie bekleedden stelde verzoeker enkel dat het leiders betroffen en dat ze in het parlement zetelden (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Toen verzoeker gevraagd werd tot welke politieke partij zij behoorden kon hij dit niet zeggen. Verzoeker wist evenmin of beide personen tot dezelfde politieke partij behoren (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 12-13). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Levan Gachechiladze één van de leidende figuren binnen de New Rights Party was en tijdens de parlementsverkiezingen in 2003 voor deze partij werd verkozen in het parlement. Omdat deze partij

de rozenrevolutie naar aanleiding van de verkiezingen in 2003 onder leiding van onder meer Saakashvili niet steunde stapte hij uit de partij en zetelde hij als onafhankelijke in het parlement (landeninformatie 3, 4). Dat verzoeker, zoals uit zijn verklaringen blijkt, niet op de hoogte is van dergelijke zaken is weinig aannemelijk gezien deze feiten zich afspeelden in dezelfde periode dat hij informatie aan Levan Gachechiladze zou hebben doorgegeven (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Over hun huidige politieke activiteiten legde verzoeker eveneens vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Zo dacht verzoeker dat beide personen nog altijd in het parlement zetelen. Wanneer hem gevraagd werd of zij momenteel tot de regering behoorden antwoordde verzoeker bevestigend terwijl hij eveneens verklaarde dat beiden tot de oppositie behoorden (stuk 4, gehoorverslag, p. 9-10). Wanneer hem gevraagd werd deze schijnbare ongerijmdheid te verduidelijken stelde verzoeker enkel dat hij het verschil niet kende tussen een regering en een parlement omdat hij ver van de politiek staat (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Dit is geen aannemelijke verklaring voor iemand die beweert gedurende meerdere jaren geheime informatie van de Staatsveiligheidsdienst naar leidende figuren binnen de oppositie te hebben gelekt en die bovendien de bescherming van deze personen zou genieten. Zij (Levan Gachechiladze en Gogi Haindrava) stonden verzoeker immers op te wachten toen hij in 2007 naar Georgië werd gerepatriëerd en de oppositie regelde nadien valse identiteitspapieren en vluchtroutes voor verzoeker (stuk 4, gehoorverslag, p. 2-4, 14). Ook in 2012 had verzoeker meerdere ontmoetingen met Levan Gachechiladze en Gogi Haindrava die toen hun connecties aanspraken om meer informatie over verzoekers vervolgingsproblemen te verkrijgen (stuk 4, gehoorverslag, p.11). Wanneer verzoeker gevraagd werd of zij tot dezelfde partij van de huidige eerste minister Ivanishvili behoorden kon hij dit niet zeggen; verzoeker was zelfs niet in staat te zeggen of zij tegenstanders van Ivanishvili waren noch tot welke partij Ivanishvili behoort (stuk 4, gehoorverslag, p. 10, 13). Gezien het feit dat de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 door het oppositieblok onder leiding van Ivanishvili werden gewonnen en dat dit het politieke en gerechtelijke landschap in Georgië ernstig heeft gewijzigd (zie landeninformatie 2) is het niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van dergelijke zaken. Een dergelijke vaagheid over het politieke profiel van mensen die hij jarenlang van geheime informatie voorzag en die hem meerdere keren hebben geholpen is niet aannemelijk en doet dan ook fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Dat verzoeker wel kon melden dat deze personen in het parlement zitten, doch niet precies kan melden sinds wanneer de genoemde personen in het parlement zitten en of dat vandaag nog het geval is en dat de verwerende partij niet leek aan te dringen op gedetailleerde informatie, doet geen afbreuk aan het geheel van bovenstaande vaststellingen.

Naast het feit dat verzoeker vage verklaringen aflegt aangaande de personen die hij over de misbruiken informeerde bleef hij ook zeer vaag over de informatie die hij aan deze personen doorgaf. Verzoeker stelde dat hij enerzijds doorgaf dat hij tijdens de verkiezingen van 2003 onder dwang naar 2 stembureaus diende te gaan om op Saakashvili te stemmen en dat hij anderzijds misbruiken door de Staatsveiligheidsdienst van gevangenen in detentie aan de oppositie doorgaf (stuk 4, gehoorverslag, p.8-9). Aangaande het verplicht stemmen voor Saakashvili dient te worden vastgesteld op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier dat Saakashvili in 2003 als oppositiekandidaat opkwam en in datzelfde jaar op de voorgrond trad om de fraude door de toenmalige autoriteiten tijdens de parlementsverkiezingen van 2003 aan te klagen. Een protest dat overigens ook door Levan Gachechiladze werd gesteund daar hij hierdoor de New Rights Party verliet (landeninformatie 5 en 3). Bijgevolg is het vrij opmerkelijk dat verzoeker toen onder dwang van de Staatsveiligheidsdienst voor de oppositiekandidaat diende te stemmen en is het niet aannemelijk noch logisch dat verzoeker dergelijk fraude ten voordele van de oppositie aan de oppositie zou melden. Betreffende de misbruiken van gedetineerden dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde nooit op de hoogte te zijn geweest van de identiteit van mensen die door de Staatsveiligheidsdienst werden geslagen waardoor verzoeker bijgevolg slechts weinig concrete informatie hieromtrent aan de oppositie kon geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Uit zijn verklaringen blijkt overigens dat de oppositie nooit gebruik heeft gemaakt van zijn informatie waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker gedurende een decennium wordt gevisieerd en opgespoord omwille van de klaarblijkelijk weinig bruikbare informatie die hij aan de oppositie doorgaf (stuk 4, gehoorverslag, p. 8-9, 13).

Verzoeker stelde voorts dat hij volgens de Staatsveiligheidsdienst contact zou hebben gehad met Zurab Samushia (een leider van de partizanenbeweging Het Witte Legioen; zie landeninformatie 1), David Shengelia en Odhuzoria die vanuit Abchazië in de illegaliteit zouden opereren, maar dat dit niet de hoofdreden van zijn vervolging betrof (stuk 4, gehoorverslag, p. 6-7, 1-2). Verzoeker kon echter niet

zeggen of deze personen officieel van iets werden beschuldigd in Georgië noch of zij officieel worden gezocht. Verzoeker kon zelfs niet zeggen of één van hen ooit werd veroordeeld of in de gevangenis zit (stuk 4, gehoorverslag, p.15-16). Gezien hij naar eigen zeggen al (ruim) 10 jaar wordt vervolgd omwille van deze contacten (stuk 4, gehoorverslag, p. 6) is het niet aannemelijk dat hij niet op de hoogte zou zijn van dergelijke informatie, te meer gezien zijn meerdere contacten met voornoemde Badri Tavadze, die majoor is van de luchthavenveiligheidsdienst, dewelke ook ressorteert onder de Staatsveiligheid en die verzoeker al verscheidene malen had geholpen (stuk 4, gehoorverslag, p.14-15).

Betreffende de strafzaak die door de Staatsveiligheidsdienst tegen verzoeker zou zijn gevoerd, legde verzoeker eveneens vage verklaringen af wat geenszins aannemelijk is gezien het feit dat verzoeker in 2012 naar Georgië terugkeerde om zich beter over zijn zaak te informeren. Verzoeker stelde dat zijn vrienden bij de oppositie zich bij hun connecties over zijn situatie hadden geïnformeerd. Verzoeker kon echter niet zeggen welke connecties zij hiertoe hadden aangesproken. Ze kwamen niet meer te weten dan dat de zaak die door de Staatsveiligheidsdienst tegen hem werd opgestart nog altijd lopende was en dat hij zou worden opgepakt indien hij in Georgië zou blijven (stuk 4, gehoorverslag, p.11). Verder toonde verzoeker zich verregaand onwetend over welke instanties betrokken zouden zijn bij zijn strafdossier. Zo stelde verzoeker in eerste instantie dat er geen andere overheidsdiensten bij de zaak werden betrokken noch dat zijn zaak naar het parket zou zijn doorgestuurd (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Toen verzoeker werd geconfronteerd met de brief die hij tijdens zijn tweede asielaanvraag had neergelegd waarin zijn vriend schreef dat hij op een lokaal politiekantoor een opsporingsbericht met verzoekers foto had gezien, waarin vermeld stond dat verzoeker van sabotage werd beschuldigd, bleek verzoeker niet te weten of zijn zaak naar het parket werd doorgestuurd (stuk 4, gehoorverslag, p.13, 15). Bijgevolg kwam verzoeker gedurende zijn verblijf in 2012 in Georgië enkel te weten dat zijn zaak nog steeds lopende is. Gezien verzoeker reeds voor zijn vertrek naar Georgië in 2012 weet had van de zaak die tegen hem werd opgestart en zijn vriend reeds in 2007 een opsporingsbericht van hem in het politiekantoor had gezien is het niet aannemelijk dat verzoeker zich gedurende zijn verblijf in 2012 niet concreter informeerde over de stand van zijn zaak. Het argument dat hij de strafprocedure in Georgië niet op de voet heeft kunnen volgen en slechts een korte periode in Georgië verbleef is dan ook niet bij machte om voorgaande vaststellingen inzake verzoekers onwetendheid omtrent de strafprocedure in Georgië te verschonen.

Al deze onwetendheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake verzoekers asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan er bij verzoeker geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat zijn ouders thans in een bejaardentehuis in België verblijven, dat zij over een tijdelijk en precair wettelijk verblijfsrecht beschikken, dat zijn ouders ziek zijn en hulpbehoevend en behoefte hebben aan de aanwezigheid van hun zoon in België, toont in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan.

Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF